

# Putyinozás

VISSZHANG - LXIII. évfolyam, 21. szám, 2019. május 24.

Úgy gondolom, megértettem Hegyi Gyula írásának (*Vörösök és oroszok, ÉS*, 2019/20., máj. 17.) mondanivalóját, hogy egy államnak a külpolitikájában elsősorban a saját népének biztonságát kell szem előtt tartania, és ebben csak másodlagos szerepe lehet annak, milyen társadalmi rendszer van abban az országban, amellyel jó kapcsolata hosszú távú érdeke. Azzal is egyetértek, hogy az oroszgyűlöletre apelláló „putyinozás” éppoly elvtelen, mint a sorosozás. Azt viszont nem írom alá, hogy az orosz elnök – Orbánnal szemben – előrevitte országát. Rendszeresen nézem a moszkvai televízió adását, és meg kell állapítanom, hogy a Brezsnyev-érához képest visszalépés történt. Először is tele van katonai tárgyú műsorokkal, ahol állandóan harckészültségre buzdítanak, és példának állítják azt, aki a fegyverforgatást választotta hivatásának. Az erőfitogtatás nemcsak a felvonulásokon és a háborús filmjeikben mutatkozik meg, de a sorozatokban is végigvonul az erőszak, értésre adva, hogy ma csak az érvényesül, aki kemény. Másrészt pedig fenntartják az állandó fenyegetettség érzését az USA és Ukrajna részéről. Mégpedig nagyon körmönfontan. Mindennap több órán keresztül vitaműsor megy, ahol valamely külpolitikai témát járnak körül, és a stúdióban több tucat néző előtt szembesítik a véleményeket. A megszervezett hangulat persze Putyin-barát, és a (felkért) ellenzéki hozzászólók általában vagy beszédhibásak, vagy nagyon csúnyák. A lényeg, hogy így, nem hivatalosan bármilyen otromba vádak és hazugságok elhangozhatnak milliók előtt, akiknek esélyük nincs, hogy ellenőrizték azokat. Az elnököt kerestkérdések elé állító sajtótájékoztató nincsen adásban, az első ember viszont gyakran megjelenik, és joviális stílusban elmondja, mi a helyzet. Brezsnyev idején az oroszok ezt kénytelenek voltak elviselni; ma megeszik.